

Сведоци смо да је 17. фебруара 2008. Косово међународно признато као независна држава. Међутим, по доктринарном и практичном значењу међународног права, Повеље Уједињених Нација и Хелсиншког документа (Члан VIII), признавање условљене независности под администрацијом

EULEX

Европске уније (ЕУ) је правно дискутабилно, јер се независно Косово по други пут ставља под страни европско-међународни протекторат, узимајући за основу Резолуцију 1244 СБ УН (по којој је УНМИК управљао Косовом од 10. јуна 1999., и заједно са EULEX

-ом ће наставити своју неуспелу мисију на Косову до јула 2008), као и план Мартија Ахтисарија за Косово, иако су та два „историјска документа“ и ова нова европско-међународна правна процедура у сукобу са правом на самоопредељење.

Међутим, будући да се „политичка елита“ Косова током прошле деценије (10. јун 1999. – 17. фебруар 2008.) толико ангажовала, то јест није дала конкретне резултате осим „условљене независности“ под надзором привременог протектората ЕУ, албански народ је ипак имао разумевања према „политичкој елити“ (која се практично није ни минимално ангажовала да Косово добије потпуну независност и право на самоопредељење, ван концепна и политичке праксе европско-међународног надзора) коју је, иако није заслужила такву „амнестију“, у одлучном тренутку, једногласно подржао својим ДА, усвајајући актуелни политички статус Косова.

Овај нови народни и међународни политичко-правни статус, сада раздваја Косово од осталих територија Етничке Албаније, које имају исти нерешен статус под колонијалним суверенитетом Србије, Црне Горе, БРЈМ и Грчке.

Ако имамо у виду досадашњу скривену и трагичну ретроспективу статуса и половичног колонизованог стања Етничке Албаније (1878-2008), случај Косова (иако радује све Албанце заједно са њиховом „политичком елитом“) ипак нам сигнализира да постоји и опасност да ће Албанци ван независног Косова остати под српско-црногорским, грчким и словенско-македонским колонијализмом и империјализмом. Косово је добило условљену међународну независност, али се са разлогом и скепсом поставља питање: Шта ће се догодити са Албанцима у Црној Гори, Прешеву, Бујановцу, Медвеђи, Илириди и Чамерији? Када ће они добити независност и слободу? – То је основно и забрињавајуће

питање за све нас, и за Косово и за Албанију као независне државе, и без кашњења треба реално и рационално да дамо одговор, јер заслужујемо коначно решење албанског питања на Балкану, а то заједничка држава, која је позната по имену Етничка Албанија (никако „Велика Албанија“, јер је то измишљотина свеобухватног појма Етничке Албаније).

Разумљива је чињеница да Албанци сачињавају већину (више од 90%) на Косову, док је у Црној Гори, Србији, БЈРМ, и Грчкој (као политичка последица етничког чишћења Албанаца од стране владајућег српско-црногорског, словенско-македонског и грчког режима) њихов број мањи, али то не значи да они немају право да траже и да се боре за отцепљење од српско-црногорског, словенско-македонског и грчког колонијализма. Они имају потпуно историјско и међународно правно право да траже решење њиховог колонијалног статуса, решење које ће озаконити њихово право на самоопредељење, јер су они законски титулари своје земље под Црном Гором, Србијом, БЈРМ, и Грчком.

Ако Република Албанија заједно са новом Републиком Косово и међународном заједницом не испуни то њихово легитимно право, да на законски и миран начин Албанци из ових словенских колонистичких суседних држава реше свој колонијални проблем, онда имају потпуно историјско, морално, законско и демократско право да траже друге облике за излазак из колонистичких српско-црногорских, словенско-македонских и грчких канци.

Ако међународна заједница и наведене колонистичке државе не узму у обзир остварење историјског и легитимног права Албанаца са њихове територије, онда, Албанци имају право да затраже придруживање Етничкој Албанији. Супротно, и даље ће бити део колонијалне Србије, Црне Горе, БЈРМ и Грчке.

Овим древним, заједничким питањем албанске нације бавио сам се у првој књизи.

Садржај ове књиге је писан на објективан начин, заснивајући се на историјско-политичким и међународно-правним аргументима, којима је аутор успео да демистификује историографију и великосрпску фалсификаторску политику, коју су створиле Српска православна црква и српске владе: краљевске, социјалистичке, комунистичке, националсоцијалистичке, фашистичке, геноцидалне и „демократске“ (1912-2008).

Такође, на објективан и стручан начин излазе на видело некадашњи и садашњи циљеви „модификоване стратегије“ европско-међународне дипломатије у односу на неоправдано порицање одвајања и колонизације Албанаца и Етничке Албаније на Балкану.

На критички и објективан начин смо описали напредак албанске политике и дипломатије, која претходних 18 година није била у стању да докаже пред светом да су Косово, и остали делове Етничке Албаније, и даље нерешени колонијални проблеми, што је и научно доказала Албанска академија наука („Платформа за решавање албанског националног питања“, 1998), као и „Фронт за национално уједињење Албанаца“ са својом платформом о албанском националном уједињењу.

На аргументован начин смо приказали како су званична албанска политика и европско-међународни политички и дипломатски центри пронашли заједнички језик за апсурдно, неисторијско и незаконито порицање захтева за уједињење Албанаца у Етничку Албанију, а та политика и дипломатија данашњих албанских лидера је у очигледној супротности не само са поменутом платформом Албанске академије наука и платформом FNUA-а, већ и са Уставом Републике Албаније (од 28. новембра 1998.) где у преамбули пише: „са вековном аспирацијом албанског народа за националним уједињењем и идентитетом“.

Не узимајући у обзир комплементарне интересе осамнаестогодишњег периода транзиције албанске и међународне дипломатије, аутор је ставио до знања да је право на независност и уједињење албанског народа у њихову националну државу која се историјски назива Етничка Албанија, морално и законски оправдано по међународном праву и Повељи Уједињених Нација (види: Декларацију о признавању независности колонијалних држава и народа, потврђену Резолуцијом 1514, 14.12.1960 на Генералној скупштини ОУН-а, као и Резолуцијом 2105, (XX) 20.12.1965 на Генералној скупштини ОУН-а, где на децидан начин пише да колонијализму одмах мора доћи крај јер је то међународни злочин, без обзира на жеље и воље колонизаторских држава, јер само право на самоопредељење представља потпуну независност).

Не узимајући у обзир све досадашње обмане и спекулације албанске политике и дипломатије, и комбинаторику „бескрајних дипломатских игара“ геноцидалне Србије и других европско-међународних актера укључених у „решавање“ косовског проблема, аутор је (током прошле две деценије 1990-2008) кроз текстове на тему „самоопредељења“ Косова најављивао да су учињене све политичке и дипломатске

„припреме“ на националном, регионалном и европско-међународном нивоу, да се Косову призна некакав статус „условљене независности“, који у ствари значи НЕМА ПОТПУНЕ НЕЗАВИСНОСТИ ЗА КОСОВО (!), то јест - Нема потпуног самоопредељења за Косово. Све те планове осмишљене од стране албанске и европско-међународне дипломатије, аутор је у одговарајуће време одбацио као неприхватљиве и морално, политички и правно штетне по опште интересе Косова.

Порука овог дела је у функцији тврдње и одбране истине о антиколонијалном ослобађању и о потпуној независности Косова, као и о ослобађању и независности свих других етничко албанских земаља на Балкану.

Целокупност овог дела је потврђена текстовима штампаним за Косово већ 18 година (1990-2008), то јест пре 17. фебруара 2008. када је Косово међународно признато као независна држава (под европско-међународним надзором УНМИК-EULEX- КФОР-а) од стране Америке, већине држава чланица Европске уније (ЕУ), као и од стране неколико других држава међународне заједнице.

Са свим доктринарним и практичним ограничењима признавања надгледане независности Косова, албански народ по читавој Етничкој Албанији и у дијаспори ју је славио као праву независност иако албанском народу на Косову није признато историјско право, законско и легитимно, да се на демократски начин изјасни на референдуму за независност и самоопредељење Косова. Са свим овим неоправданим политичко-дипломатским и међународно правним грешкама албанске унутрашње политике и њених међународних савезника, албански народ Косова и свих простора Етничке Албаније рекао је ДА за условљену независност Косова. Независно од свих њених мана народ ју је прихватио! СРЕЋНО!

Иако им није дато право да се на демократски начин изјасне на РЕФЕРЕНДУМУ, народ је изговорио своју последњу реч ДА, али сада реч има и права и објективна албанска наука (историјска, политичка, правна и дипломатска), да на аргументован начин (независно од околности или услова које диктира време) каже истину о признатој независности албанског Косова.

(Из увода друге књиге „УЈЕДИЊЕЊЕ ЕТНИЧКЕ АЛБАНИЈЕ У АЛБАНСКОЈ И МЕЂУНАРОДНОЈ ДИПЛОМАТИЈИ“)

Косово на путу ка уједињењу са етничком Албанијом

Пише: Мехди Хусени
петак, 09 мај 2008 00:03

5. мај, 2008.